

Reimerswaal.

Zekeren liefelijken zomeravond voeren wij over de Ooster-Schelde, die zich heerlijk kleurde met 't goud der dalende zon. We waren Tholen voorbij, Thoolne-tol, waar eens de hertogen van Brabant de tol der voorbijvarende schippers lieten innen. Droomend staarden we over den vloed, toen een scheepsmaat zegde:

— En daar nu ligt 't groote kerkhof... 't verdrongen Reimerswaal.

We zagen een uitgestrekte zandplaat, die straks weer door den opkomenden vloed zou overdekt worden. Het woord van den eenvoudigen matroos ontroerde ons diep. We kenden de geschiedenis der Schelde en wisten, dat zich eertijds op die nu ledige zandplaat een schoone stad verhief, welvarend door handel en nijverheid, bewoond door een vlijtige en vrijheidsminnende bevolking.

En nu een naakte zandvlakte... niets, niets meer.. straks zouden de golven de plaat bespoelen en bruisen over 't groote kerkhof der Ooster-Schelde. Waarlijk 't groote kerkhof, want niet alleen Reimerswaal, doch nog tal van dorpen, groote hofsteden, sterke kasteelen vergingen in den nimmer verzadigden vloed, in de wispel-turige, verraderlijke Schelde. O, de Schelde heeft veel land verzwolgen!

En hier in ons werk over de Schelde mogen wij niet zwijgen over „'t verdrongen land van Zuid-Beveland," zooals de kaarten deze streek noemen.

A. HANS.

DE SCHELDE VRIJ!

(VERHALEN VAN DE SCHELDE).

SCHELDE VRIJ

Door A. HANS

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN